

Ксенка Гасай. **Прокляття Хасет**. — Київ: Видавництво «Капібара:)), 2025. — 248 с. (Серія «Пригоди Ксені Сороки»)

ISBN 978-617-7792-50-4

Відпочинок у Єгипті без пригод? Це не про Ксеню Сороку! Після ночі у давній гробниці вогонь, вода і люди ніби змовилися проти дівчини — у розкішному п'ятизірковому готелі на кожному кроці чигає смерть. Що це таке: прокляття давніх богів чи все-таки небезпеки більш матеріального характеру? Ксеня разом з такою ж непосидючою подругою розберуться, а потім доженуть і розберуться ще раз. Зустрічайте третю книгу із серії «Пригоди Ксені Сороки»!

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна копіювати, публікувати чи поширювати без письмового дозволу автора та видавництва.

© Ксенка Гасай, текст, 2025
ISBN 978-617-7792-50-4 © Видавництво «Капібара:)), 2025

Вона важко дихала і дивилася вниз. Руки судомно стискали віконну раму. Як же страшно! Ні, вона не зможе, не зможе! Ксеня розгублено глянула назад, вогонь уже дістався штори, і та спалахнула, наче облита бензином. Невже доведеться стрибати?! Господи, як вона на це повелася? Як узагалі тут опинилася?! У голові з кришталевою чіткістю виник нічим не примітний літній день, який зрештою і привів її на цей карниз...

З листя раз у раз зривалися краплі, цілячи на маківку або за комір. Повітря пахло мокрою землею, молодим листям і ще чимось таким літнім, що аж серце щеміло. Ксеня примостилася на краєчок лавки, який дивом зберігся сухим, просто за сантиметр від калюжі. «Прати доведеться скотиняку руду», — механічно зауважила вона, спостерігаючи за Моцею, який діловито і вдумливо обнюхував найближче дерево. Як це літо вічно несподівано настає! Щойно в куртках із піднятими комірами ходили, крижаний вітер вивертав парасольки,

в обличчя мряка якась летіла. І ось на тобі! Одного чудового дня виходиш на вулицю, а дерева зелені, й птахи виспівують! Усе через ці перегони прем'єрні! Там забудеш, як тебе звати, не те що дерева. От паразит!

— Моцарте, фу! — Моця підняв голову, але не припинив апетитно хрумкотіти. І виглядав такий, наче мінімум тиждень його не годували. Бабця, що проходила повз, із осудом глянула на руду власницю зголоднілого собаки. І це після того, як Льончик перед від'їздом згодував йому все, що було в холодильнику! Так, відпустка... Усі розлетілися по батьках, курортах, друзях. Гуртожиток стоїть незвично тихий і темний. Лише з дальньої кімнати іноді щось бренькає — це Бодя-піаніст вирішив присвятити відпустку мистецтву.

Ксеня глянула на Моцарта, який вирив яму, глибшу за свій зріст; мокра земля розліталася в різні боки, потрапляючи і на світлі мокасини дівчини. Стрёмно пса залишати під опікою цього горе-композитора, звісно. Ще забуде його де-небудь на вулиці, уже ж шукали усім гуртожитком! А іншого виходу немає, із Джоби й Муськи вистачить. Та й вигулювати не зможе, бідолаха.

Ксеня досі не могла збагнути: то в нього дійсно хвороба така чи дивацтво, фантазія сидіти вдома? Три роки триває їхня дружба, три роки вона носить Джобі продукти і жодного разу не бачила, щоб він вийшов на вулицю! Сидить собі біля компа, і все. Ну що ж... Завтра до бабуні? Грошей тільки на це й вистачить, усі відпускні на погашення кредитки пішли.

З роздумів Ксеню вивело булькання з китшени. Ет, треба вимкнути ці сповіщення, щоб не дратували. Вона глянула на екран. Що там ще?! Ну так, «повідомлення від Світлани Хомицької». От цій точно не треба за відпустку переживати. Десь сидить біля басейну, попиває рожевий коктейль і знічев'я строчить усім підряд.

Світлана Калинкіна (або просто Калинка) з'явилася в Ксениному житті несподівано, після довгої шестиричної перерви. Ні, у школі вони навіть дружили, в одного пацана закохані були, у хулігана Борьку Куценка. Але після випускного Ланка зникла. На нечастих зустрічах випускників щось таке говорили, ніби вона заміж вийшла за шишку якусь. Ось і вся інформація.

І тут раптом у друзі проситься у фейсбуці, добрий день. Ксеня і не впізнала її! Що за Світлана Хомицька така?! Яскрава білявка з пухкенькими губками і млосним поглядом з-під напівопущених вій. Уже бортонуті хотіла гламурну дівулю, але вирішила на профіль глянути — а раптом? А там фотка чорно-біла серед котиків і цуценят. І на ній вона — Калинка! Та сама третьоклашка, з двома мишачими хвостиками замість кісок і ніжками, як у той-тер'єра!

Ланка спочатку взялася писати мало не щодня, все розповідала, що живе у розкошах, що її чоловік, він же Бубусік, чи то місцевий депутат, чи то якийсь начальник. Дітей поки немає, бо треба ж і для себе пожити. І взагалі життя прекрасне! Але дуже скоро теми для розмови, на кшталт «прикинь, я Генку Буженяна зустріла! Як був дурбецалом, так і залишився» або «а Баба Яга, хімічка наша, хворіє зараз!», вичерпалися, все раптом виявилось сказаним, і діалог сам собою згас. Далі потягнулися вподобайки там-сям або пости з дурницями якимись, які випадково вискакували у стрічці. Ну і повідомлення короткі й загалом безцільні, типу «як справи?», «що поробляєш?».

І що їй відповідати? «Грошей немає, граю зайців, заміж не хочу — тим більше, нема за кого»? Ксеня натиснула на білу смужку сповіщення просто для проформи. У цей час із гілки над головою на розгорнуте повідомлення бахнула крапля, і воно розпливлося, як під збільшувальним склом. Ксеня втупилася в телефон. Ого, скільки тексту, що це Калинку так прорвало? Вона витерла телефон краєчком футболки. Що там таке, цікаво? Й у цей момент її вухо вловило пронизливий писк. Ксеня різко розвернулася на звук і встигла побачити мишачий хвіст, що промайнув у пащі Моці, яка смачно чавкнула.

— Моцарте! Ти ж інтелігентний хлопчик! Фу!

Задоволена морда пса вказувала на відсутність совісті.

— З ким я розмовляю взагалі?! — Ксеня, яка було підхопилася, сіла назад і повернулася до перерваного заняття.

«Сороченя! — висвітилося на мокрому екрані. — У мене для тебе подарунок! Через три дні чекаю на тебе в Шарм-ель-Шейху, готель "Фламінго" — не хвилюйся, все оплачено по чотирнадцяте включно! На дорогу вже гроші

знайдеш, сподіваюся? Більше нічого не пишу, часу обмаль! Коротше, чекаю! Ніякі відмазки не приймаються! Цьом!!!»

Ну, і смайлики через кожне слово. Ксеня тупо дивилася на брудну лапу, що вперлася у її голе коліно, — це Моця натякав, що програму максимум виконано, час і назад. Це що ж таке?! Який ще подарунок? «Фламінго» якесь... Ну божевільна!!!

Дорогу додому Ксеня майже не помітила. У носі стояв настирливий запах моря, йодистий і рибний, чулися крики чайок, і в монотонному вуличному гулі навіть угадувалося щось схоже на «кукурудза! Гаряча кукурудза!». Моцарт, скориставшись розсіяною увагою хазяйки, не проминув жодної калюжі, й ось уже Ксеня веде не собаку, а якусь жужму брудно-бурого кольору.

Звісно, ні до якого Єгипту вона не поїде, нема чого й говорити. По-перше, завтра її чекає бабуня. По-друге, три дні — занадто мало для такого розвороту. І, нарешті, грошей нема. Що тут думати, поїздки не буде.

— То скільки тобі треба? — Джоба наливав у чайник воду і тому стояв до Ксені спиною.

На кухні панував жахливий безлад, утім, для господаря квартири все було на строго відведеному місці. Ксеня, звісно, намагалася іноді вносити корективи, але благі наміри наштовхувалися на жорсткий опір.

— Не знаю поки що, — вона вишукувала серед численних предметів, які заставили стільницю, хоч щось схоже на банку для цукру. — Не зрозуміло нічого з цим перельотом. Усі тільки тури пропонують. Хоч пішки йди!

Шум води стих, і довге худюче тіло Джоби розвернулося до Ксені.

— Гм... Проблемка! — він грюкнув мокрим чайником об решітку на плиті. — Треба подумати.

Хвилин за десять нарада перенеслася у велику напівтемну кімнату з важкими дубовими шафами і запахом, який буває тільки у старих квартирах. Джоба осідлав раритетний стілець із вигнутими ніжками, перед ним зеленими індикаторами блимав комп'ютер, а Ксеня розвалилася в безрозмірному кріслі, голосно сьорбаючи гарячезний чай.

— Мда. «Фламінго» цей — нічого собі такий. П'ять зірок! Ти подивися, це не готель, а ціле місто! — На екрані замелькали фотки